

Posudek na bakalářskou práci Markéty Šíbalové, Maxmilián Ervín Lobkowicz, biografie diplomata, potomek šlechtického rodu ve státní správě, Praha 2009, 96s.

Kol. Markéta Šíbalová si za téma své bakalářské práce zvolila pozoruhodnou osobnost potomka starobylého šlechtického rodu Maxmiliána Ervína Lobkowicze a jeho výjimečnou kariéru v diplomatických službách první Československé republiky. Kariérní diplomaté tvoří výrazný segment elity státního úřednictva. Předpokladem vstupu do této exkluzivní společnosti je hlubší vzdělání, nadstandardní znalost jazyků, uhlazené a obratné vystupování a samozřejmostí vysoký stupeň loajality. Jedinců, kteří by splňovali náročné předpoklady neměl nově vzniklý stát po 28. říjnu 1918 mnoho, navíc M.E. Lobkowicz náležel svým původem k superelitě „staré“ habsburské monarchie, která na změny společenského vývoje nahlížela s nedůvěrou, ostražitostí i přímou nevráživostí.

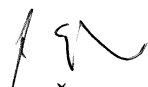
Stručný, leč koncizní úvod tyto skutečnosti také adekvátně reflektuje. Vstupní představení pramenů i jejich závěrečný seznam dokládají poměrně široce založenou heuristiku, včetně seznámení s literaturou, jejíž rozbor ovšem mohl být obsírnější a především kritičtější s orientací na využití ve vlastní práci. První kapitola po vcelku kusém nástinu dějin Lobkowiczského rodu se zabývá již přímo rodinou a životem ústřední postavy textu Maxmiliána E. Lobkowicze, jeho vzděláním, vojenskou službou, manželstvím a majetkem. Tyto partie komplementují tabulkové přílohy, jež se snaží postihnout v základních bodech rodinné strategie Lobkowiczů od 16. století po rok 1913. Při líčení osudů protagonisty stati i jeho blízkých příbuzných kol. M. Šíbalová narazila na mezery v pramenné základně, škoda jen, že rodinné strategie z příloh více nezpracovala do vlastního textu, kde se mohly (ba přímo měly) stát „červenou nití“ výkladu.

Další pasáže o československé zahraniční službě, její organizaci a diplomatech naznačují tyto otázky na podkladě části existující literatury a některých tištěných pramenů. Vlastním jádrem a reálným přínosem práce měla být kapitola třetí o M. E. Lobkowiczovi v diplomatických službách ČSR a Prozatímního státního zřízení v Londýně v době 2. světové války, již doplňuje tabulka o navázaných kontaktech Maxmiliána E. Lobkowicze v letech 1921-43 a graf, který se pokouší znázornit jeho kariéru v období 1924-48. Uvedený text a přílohy by však bylo vhodnější spojit do jednoho kompletu a zjištěné poznatky náležitě vyhodnotit, se zaměřením na unikátní roli M. E. Lobkowicze ve válečné době, kdy sloužil jako informační zdroj a propagátor československé „věci“ v salonech vysoké britské aristokracie, kam president Edvard Beneš a ministr zahraničí Jan Masaryk nebyli prakticky zváni. Je jen škoda, že M. Šíbalová nepočítala pro textaci s větší časovou rezervou. Závěr

však ukazuje, že si řadu skutečností zpětně uvědomila a dokázala je abstrahovat do znalého a srozumitelného rámce.

Po posouzení všech okolností, provedené heuristiky, dosažených výsledků i uvedených příloh doporučuji bakalářskou práci kol. Markéty Šíbalové k obhajobě.

V Praze, dne 29.srpna 2009

Doc. PhDr. Jiří Šouša, CSc.